

EL

MAGAZÍN

Núm. 267

Divendres, 10 de març de 2023

ECONOMIA ■

La renda bàsica universal s'ha convertit en un dels grans debats econòmics

MÚSICA ■

The Tyets, Ven'nus i Helena Camps, entre les últimes novetats discogràfiques

**JOSÉ
MANUEL
ABASCAL**

“Vaig ser el primer atleta espanyol amb un contracte publicitari”

ENTREVISTA

JOSÉ MANUEL ABASCAL

“La medalla de bronze en 1.500 a Los Angeles va superar amb escreix totes les expectatives”

Han passat gairebé 40 anys, però la gesta de José Manuel Abascal als Jocs Olímpics de Los Angeles encara ressona. Pioner del mig fons, va guanyar la medalla de bronze a la cursa dels 1.500 metres. Aquella medalla, la primera de l'atletisme espanyol en pista, va tenir una gran repercussió. En aquesta entrevista, Abascal rememora aquell moment i explica com va encarar una cursa que ha quedat gravada a la història de l'atletisme espanyol.

**Text: Natàlia Peix
Fotografia: Arnau Jaumira**

Està a punt de fer 65 anys.

És així. Són molts.

Encara corre?

Faig exercici per salut, que és el que més preocupa quan arribes a aquesta edat, i ho faig de forma moderada: el·líptica, bicicleta, pàdel... el que no podia fer en plena competició ho faig per salut i per sentir-me bé.

Manté vinculació amb l'esport?

Porto vuit anys a Calafell com a assessor tècnic d'Esports. Em sento bé, content i feliç de treballar en un àmbit que és la meua vida per repartir l'experiència que he anat adquirint al llarg de la meua carrera esportiva. Estic molt content.

Però 65 anys són sinònim de jubilació.

En el meu cas encara no perquè vaig començar a cotitzar tard. Primer vaig estar fent unes curses... [riu] i no cotitzava. Vaig començar-ho a fer amb 33 anys. Me'n queden dos o tres de continuar treballant, però em sento tan bé amb la feina i físicament que no em sap greu continuar fent una tasca així.

La final dels 1.500 a Los Angeles l'any 1984 com la recorda?

És l'èxit més important de la meua carrera esportiva. Un dia històric per a mi. Fins aleshores, mai cap espanyol havia aconseguit una medalla olímpica en pista. Abans havia guanyat medalla Jordi Llopert en la prova 50 quilòmetres marxa als Jocs Olímpics de Moscou l'any 1980. Vaig participar-hi, en aquells jocs, també, i la medalla va ser molt celebrada, però que la meua fos a la prova dels

1.500, que era la cursa reina on hi havia un emblema que era l'anomenat imperi britànic format per Sebastian Coe, Steve Cram i Steve Ovett, la va fer diferent. Els britànics eren el campió olímpic, el campió del món i el recordista mundial. Eren tres atletes gairebé imbatibles. Jo vaig arribar a la final amb la idea de competir la cursa amb ells, estava en el millor moment de forma de la meua vida i vaig fer un atac premeditat els 600 metres finals. Em va sortir bé, un dels anglesos no estava en el seu millor moment i vaig obrir-me el camí per a la història perquè aquella medalla de bronze va quedar per a la història.

El podi va quedar format per Coe, Cram i Abascal. Quina va ser la clau? S'ho creia, que podia pujar al podi?

Pujar el podi, vist el panorama que hi havia, era molt difícil. Però la fe mou muntanyes. El meu objectiu era la final. Vaig guanyar l'eliminàtoria amb un temps de 3min 37seg, la semifinal amb 3min 35seg i vaig encarar la final amb moral i ganes perquè vist que hi havia atletes tan bons, l'estadi amb 100.000 espectadors el dia de la clausura dels Jocs, sabia que havia de tirar a mort els últims metres i, si un fallava o no resistia, jo tindria opcions. Vaig tenir confiança en mi mateix, portava 11 anys ja a l'atletisme, tenia experiència, tenia bona moral i, encara que aleshores no hi hagués ni psicòlegs ni res...

...tot va confluïr.

Va ser la tempesta perfecta. Tot em va acompanyar. Un dels anglesos no estava molt fi i vaig fer 3min 34seg, en aquella prova es va fer rècord olímpic i jo em vaig penjar la medalla en la prova reina. Va ser un èxit elevat al quadrat per la reper-

cussió que va tenir. La prova reina la corren blancs, grocs, negres... era una cursa que tenia molt prestigi i amb la presència dels tres britànics que un atleta, com va ser el cas, es colés entre ells queda per la història. Va ser la major satisfacció de la meua vida esportiva.

Li va canviar la vida?

Va ser meravellós. Quan torno a Espanya, baixo de l'avió i ja hi havia hagut la medalla de plata del bàsquet [la Selecció espanyola de Díaz Miguel va jugar la final contra els EUA de Michael Jordan i Pat Ewing], que era la primera de la història en aquest esport, la medalla d'or dels regatistes Luis Doreste i Roberto Molina en 470..., però curiosament el meu bronze en 1.500 va ser el de més repercussió. Les medalles d'or i plata tenien més valor, el bronze és el pitjor resultat del podi i entre tota l'expedició dúiem cinc medalles. Per això va ser el primer cop que vaig veure que la medalla havia estat molt valorada per la premsa esportiva. Vaig ser el millor esportista de l'any, la Unió de Periodistes Espanyols em va acreditar el millor esportista i quan vaig arribar a casa, en una època en què no hi havia ni mòbils, amb tota la família contenta, me'n vaig anar a dormir a les 4 de la matinada després d'un viatge tan llarg des de Los Angeles i l'endemà a les 9 del matí la meua mare em diu: "Fill meu, que tens la sala plena de periodistes...". I tots volien una entrevista. Després, hi va haver una persona que va començar a repartir horaris i dies; vaig tardar dos o tres dies a atendre tothom.

No estava previst?

És que no hi havia manera. Els periodistes havien de venir físicament a casa meua o per telèfon, però a casa meua no teníem telèfon i per trucar havia d'anar a la cabina. Eren altres temps, però molt bonics i apassionants. Vaig poder departir amb tothom i em vaig adonar de la repercussió de la medalla. *Mundo Deportivo* em va nomenar millor esportista espanyol en una festa al Princesa Sofia. El meu bronze va superar amb escreix totes les expectatives. Va ser una alegria immensa que encara perdura després de gairebé 40 anys.

De fet, van arribar contractes publicitaris.

Sí, vaig ser el primer atleta espanyol amb contracte publicitari: Naranjas La Infinita, de València. Així, de cop i d'una forma extraordinària. Vaig ser el primer atleta espanyol que va anar a la Copa del Món representant Europa. Vaig trencar motlles i altres com Fermín Cacho, Reyes Estévez, Juan Carlos Higuero van agafar el camí i van deixar el 1.500 també al punt més alt. Tant José Luis González com jo vam ser els pioners de la distància, érem la selecció dels millors en aquell moment, i representàvem Espanya en qualsevol lloc de forma notable. Altres han continuat. Mohamed Katir, Adel Mechaal o Garcia Romo ara ens baten els rècords. A mi m'acaben de batre el rècord de la milla de pista coberta. Quaranta anys, ha durat. Alguna cosa devíem fer bé en aquella època.

Vostè va néixer a Cantàbria al Valle de Pas en una família que es dedicava a la transhumància. Com el marca això?

La gent dels pobles està més endurida. Jo era d'una vall on és tot molt rocós, amb muntanyes, teníem cinc o sis cabanyes i el ramat passava d'una a altra per consumir la pastura, no hi havia llum ni aigua corrent, fèiem llenya al bosc, l'aigua l'anàvem a buscar a la font i, per anar a l'escola, feia sis quilòmetres caminat o corrent si anàvem tard. Això em va donar una duresa que, quan vaig córrer la primera cursa amb 15 anys i vaig guanyar, la gent em deia: "Com has guanyat?" Perquè ja vinc entrenat des de petit agafant força, resistència i treballant. Allà tothom treballava encara que fossis petit. Després de l'escola ningú es quedava a casa assegut al sofà, s'havia de treballar i ajudar la família. Estàvem sempre en moviment i agafant força i resistència. Això em va anar molt bé.

Després entra ja a l'esport d'elit amb una beca a la residència Blume.

Guanyo, participo en un 2.000 on es fa una de

RTVE

"La gent dels pobles estem més enfortits. A casa meua anàvem a buscar la llenya al bosc, l'aigua a la font i, per anar a l'escola, feia sis quilòmetres corrent; això et dona duresa"

les millors marques d'Espanya i em conviden a una concentració estatal a la Toja, a Pontevedra. Allà m'entreno uns dies amb la Selecció i hi ha una persona de la Selecció que em diu si m'interessa anar a un centre d'alt rendiment. I jo li dic: "I això què és?". No tenia ni idea de què era un centre d'alt rendiment, venia del poble, jo. "Ja t'enviarem una carta", em va dir. I sí, va arribar una carta, perquè havia fet marques molt bones, en què em proposen anar a Madrid o a Barcelona. El meu professor diu que millor a Barcelona perquè allà hi ha un entrenador que es diu Gregorio Rojo i em diu que aquest home m'ajudarà molt a la vida, que és una persona extraordinària. No es va equivocar. Una persona meravellosa, que ens va ajudar en tot. A educar-nos i a entrenar-nos.

Quins suports tenia? Perquè abans ha comentat que, per exemple, no tenien psicòlegs.

Allà ens vam començar a entrenar. Venir a Barcelona em va ajudar molt, perquè tenia un bon entrenador i bons mitjans tècnics perquè, tot i el poc que hi havia aleshores, el que teníem era del millor: una bona pista, unes sabatilles que no estaven malament... però havia arribat sense xandall; un em va deixar les sabatilles per córrer i així vaig avançar, vaig quedar campió d'Espanya, vaig ser internacional i vaig anar als Jocs Olímpics de Moscou. Em van eliminar a semifinals i vaig aprendre una gran lliçó amb 21 anys i, a la següent olímpada, vaig pensar que ho havia de donar tot. Això és el que vaig fer. A Los Angeles sabia que ho havia de donar tot, vaig arribar-hi en bona forma i encara que no

teníem psicòleg ni preparadors especials Gregorio Rojo em va dir: "Nano, aquí t'hi has de deixar la vida." I això és el que vaig fer. Em vaig aïllar bastant i em vaig presentar a la final davant els millors del món i, a vegades, si estàs preparat has d'adonar-te que els del costat només tenen dues cames i dos braços com tu. Per tant, cal confiança, ganes, il·lusió i menjar-te el món. I això vaig fer. Va ser la millor cursa de la meua vida i algun dels rivals no van estar bé. Així vaig guanyar la medalla, que és una fita.

I la sortida de l'elit de l'atletisme com és?

A la retirada hi arribo cansat. Havia tingut una vida intensa, viatjant constantment, sis mesos l'any. Corria la gira americana, viatjava per tots els continents, estava a l'elit mundial i em contractaven a totes les curses de mig fons. Quan veig que declino, amb 31 anys, i soc conscient que no milloraré el que ja havia aconseguit crec és millor retirar-se per la porta gran i aquell dia començo a treballar fent classes a atletes, en una escola i en un ajuntament dirigint l'esport. M'han tractat bé on he anat, he tingut bons amics, bona gent al voltant i he estat feliç, que és el més important a la vida. El que queda és l'amistat, viatjar, conèixer gent... Les marques i les medalles passen, però és bonic com de feliç un se sent després de passar tant temps.

Com veu l'atletisme espanyol?

Ara ressorgim. Gràcies a un grup d'atletes tornem a treure el cap a nivell mundial. Katir té el rècord d'Europa de 3.000 metres, Mario Garcia Romo, amb 23 anys m'ha batut el rècord de la milla dels Estats Units que vaig fer precisament allà fa 40 anys, va ser quart del món i tercer d'Europa, Mechaal s'ha format a Catalunya, és molt bo i està a primera línia, Jesús Gómez... i un llarg etcètera. N'hi ha molts d'altres, d'atletes. Això fa que estiguin atraient el públic. L'atletisme està de moda i me n'alegro.

A banda del talent, també cal suport institucional.

Això és un equilibri. L'atleta ha de tenir suports institucionals de l'Ajuntament del poble on viu, del club, dels entrenadors i un conjunt de circumstàncies que han de confluïr. Si dones suport a l'esport ho fas amb l'esportista perquè tingui bones instal·lacions, bon material... hem de fer això. Si no, no avances i no millores. És deure dels polítics i de les institucions que l'atletisme i l'esport vagin cap amunt. Anem als Jocs Olímpics i fem bons resultats, i, a banda de la competició, l'esport per a tots també és molt important. Encara que no arribin a ser campions, l'esport ajuda a educar com a persones tant si seràs un campió com no. Les dues coses t'ajudaran a la vida.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

8-M

Sé que em poso en un jardí, perquè hi ha qui creu que els qui no formem part d'un col·lectiu afectat no estem autoritzats a parlar-ne. Però ho faré. Sap greu tot l'entourage polític i de confrontació ideològica que hi ha hagut a l'entorn de la commemoració del Dia de la Dona Treballadora. Habitual dia de celebració dels avenços en la lluita per la igualtat de gènere i per recordar el molt camí que queda per córrer: la persistent violència de gènere, les situacions de sotmetiment, els sostres de vida per accedir a càrrecs de tota mena, les diferències salarials, el manteniment de rols insostenibles... La confrontació oberta i brutal a Espanya entre les diferents visions del feminisme crec que aporten poc a l'avenç més ràpid cap un futur que ha de ser no només absolutament igualitari tècnicament sinó que, a més, impliqui que algunes maneres, habilitats, sensibilitats i valors dels quals són més posseïdores les dones que els homes es generalitzin. La relació amb el poder i el seu ús seria un exemple d'això que vull dir. Tot i que resulta evident que la sensibilitat cap a la discriminació de les dones sol ser diferent segons l'adscripció de gènere, aquesta batalla l'hem de guanyar entre totes i tots. Ens incumbeix per igual.

Que hi hagi maneres d'entendre diferenciades sobre el sentit del feminisme resulta ben normal. La pluralitat per ella mateixa no és mai un problema sinó una benedicció. El que ja no és tan bo és que la disparitat es converteixi en conflicte i s'usin formes tan abruptes i desqualificadores. Hi ha una confrontació cultural en aquest tema que és global, però que a Espanya es barreja en un entorn polític en què les esquerres bata-

llen per col·locar el seu discurs diferenciat i captar adscripcions. Així, estem davant una baralla per l'hegemonia cultural. Hi ha, sens dubte, un primer feminisme molt funcional, l'objectiu del qual és la igualtat estricta d'homes i dones a l'empresa, la política, la societat i les relacions familiars. Trencar el sostre de vidre a la feina, on els llocs claus i els consells d'administració encara tenen una presència femenina escassa. Es tracta de superar la discriminació laboral i salarial que arrosseguem històricament, però a mesura

Malauradament, hem canviat molt menys del que voldríem

que s'avança en aquest objectiu no es planteja qüestionar la societat establerta, com tampoc gaire els rols de gènere. Va aparèixer ja fa dècades un feminisme de *segona onada*, amb impulsos transformadors posant en primer pla la *diferència*, desenvolupant una crítica estructural a l'androcentrisme capitalista i la dominació masculina a través de l'heteropatriarcat. La interseccionalitat volia combinar i no establir prioritats entre l'emancipació social i la consecució de la igualtat ("Soc dona i de classe baixa", deia Maria Mercè Marçal). Fins aquí, les diverses intensitats o presses per recórrer el camí no van establir cap fractura entre feminismes. Predomini del progressisme, però amb coloracions polítiques molt diverses. Fa uns anys, però, que ha crescut una mobilització feminista dotada de més radicalitat, que

posa el tema de la identitat al bell mig del focus mentre qüestiona no només la normativitat sobre el sexe, sinó també el gènere, mentre se separa la qüestió de qualsevol consideració social. Estem davant de vincles polítics explícits en la lluita cultural contra l'esquerra socialdemòcrata. Fan bandera de la filosofia que conté la *lleï trans* o bé la tècnica fallida del *només sí és sí*.

Tot i entendre millor i trobar més funcional la segona onada, no em veig amb cor de valorar el que d'interessant aporta aquesta visió més radical. Estic segur que en un debat assossegat té molt a dir i aportar. Perd les raons que té, amb les formes sectàries i fanatitzades que ho planteja, en establir una estratègia agonista que resulta destructiva i sense considerar que els avenços en aquest sentit cal que siguin menys ideològics i més compartits per una majoria de la societat que, en aquest tema com en altres, té un ritme més pausat d'avenç que aquells que caminen a l'avantguarda i fan d'agitadors. Venim d'on venim i caldria que els progressos culturals i fàctics fossin sòlids. I no parlo només dels sectors més tradicionals que encara ens queden. Malauradament, hem canviat molt menys del que voldríem. La setmana passada vaig visitar el Mobile, lloc modern per excel·lència, lligat a l'economia del coneixement i la tecnologia. No és només que hi hagués un predomini aclaparador d'homes, és que una part important de les dones hi feien d'hostesses amb les funcions i atributs que se'ls hi suposen. Antic. Sovint es mantenen els vells estereotips amb vestidures noves, o ni això. Potser apostar pels canvis graduals, reals, té més sentit.

Ares Escrivà Cruells

TRES VOLTES REBEL

Les meves dones

La dona de la meua vida és i sempre serà ella. La mare que em va parir, la Maria Dolors, la del caldo a la nevera, la que voldria llegir-me la ment però en té prou mirant-me als ulls des que m'agafava la mà per travessar el carrer fins ara que creu que ja no la necessito. S'equivoca i em meravella per ser com és, perquè amb la seva presència aconsegueix canviar-ho tot. Admiro també una altra mare, la que va parir el meu pare, la Rosita, la que no se sent feminista però ho ha estat abans que nosaltres ignorant els límits i deixant-se dur només per l'instint i les ganes de progressar. De la Marta m'entusiasma la generositat i l'optimisme que encomana i de la Núria, la dolçor intermitent que venç la difícil adolescència. Adoro l'Anna, incansable, incapaç de rendir-se, sense espai per respirar però amb estones irrenunciabils per a família i amics. M'al·lucina

l'enginy i l'organització de la Glòria, la seva intel·ligència clara i les bromes punyents que amaguen una tendresa entranyable. La Sara viu superant-se, és la lluita en persona, una mestra de l'elecció i la ironia que salta obstacles deixant anar riallades. La Blanca és la reina de la festa. No comparteix ni un proble-

Ella és la del caldo a la nevera, la que voldria llegir-me la ment, però en té prou mirant-me als ulls

ma, se'ls empassa i els resol fent fàcil qualsevol complicació. Com la Meri, que es mostra tranquil·la i serena però s'enrojola si s'atabala i escolta com ningú des del principi dels temps. L'Esther

és paciència i decisió. Pràctica i sensible, confident i eficaç, se't guanya en qüestió de minuts. Impossible no caure rendida. A la Vanessa has d'estimar-la per molt que sembli que no ho vol. Té caràcter, empena i un cor que es guarda però que val or. Com el de la Lucía, que, tota picardia, et conquista amb aquell somriure de nena que li esborra els ulls. Elles són només algunes de les dones del meu present. Em caldria més espai per dedicar-lo a la Toni, la Maribel, la Noemí, la Rosa, la Sònia, la Judit, la Montse, la Maria, l'Assumpta, la Rat, la Maite, la Dolors, la Carme, la Maríja José, la Mar... i tantes altres que em marquen el camí o me l'han marcat com la Juanita o l'Antònia. Gràcies per cada moment regalat, cada idea inesperada, cada aprenentatge. Sigueu felices i lliures, dones estimades que em milloreu la vida i m'inspireu. Avui i cada dia.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Teresa Costa-Gramunt

El cant de la terra

Quan pensem en la Terra, més enllà del planeta veiem *una terra*: la nostra terra, la nadiua, la familiar, o la terra de la qual ens enamorem i, en comunitat, hi fem arrels. La poeta Fe Ferré Ferraté està molt arrelada a la població prioratina de Cabacés (o Cabassers, la denominació que estimava l'historiador Vicenç Bieta). I inspirada com en aquell cant o himne a la terra que forma part de les antigues escriptures vèdiques que diuen: "Terra! Prepara per a mi la mel de la paraula", amb la mel dolcíssima que prové de la intel·ligència de cor, la poeta ha escrit *El cant d'una terra* (La Banya Edicions), donant a entendre que cada terra té la seva pròpia cançó, com tenen la seva pròpia cançó indrets tan emblemàtics dels encontorns del poble com l'ermita de Sant Roc o l'ermita de la Foia, on cada 5 d'agost s'hi fa l'aplec festiu que celebra la festa de les Neus, així com el pont Vell i el de Cavaloca, i esmento aquests llocs per serme ben coneguts, ja que quan els fills eren adolescents passàvem a Cabacés les vacances d'estiu i Setmana Santa en una casa llogada al carrer Major, molt a prop de l'església amb el seu retaule gòtic. Conec l'encant, l'atractiu d'aquesta població al peu del Montsant: el silenci de les tardes càlides i l'alegria

serena que encomana la contemplació de les roques nues que s'enlairen com catedrals.

"Portes la llum del sol / l'encís que somia la terra", escriu Fe Ferré Ferraté en un dels poemes d'*El cant d'una terra*. Les oliveres de Cabacés, en terreny de secà, produeixen un oli de primeríssima qualitat. El llibre ha partit d'una inicial idea de Cabacés turisme i l'Ajuntament, que, com diu la poeta en el seu pròleg, va plasmar en una exposició "part d'aquests bocins de paradís en una exposició fotogràfica i poètica".

El cant d'una terra es divideix en cinc capítols: "Camins de pedra i aigua al peu del Montsant", "Al peu del Montsant", "Les ermites", "Racons d'ahir i d'avui" i "Conreus". Aquest sentit cant a una terra escrit per Fe Ferré Ferraté s'il·lustra amb fotografies dels llocs, algunes de principis del segle XX que mostren l'evolució del poble. Amb les imatges i els poemes de Fe Ferré Ferraté veiem i escoltem per lloar-ne la bellesa el cant profund d'aquesta "terra agresta, conreada i feréstega, que m'abraça i regales el teu present".

EL CANT D'UNA TERRA

Autora: Fe Ferré Ferraté

Autors fotografies: Diversos autors

Editorial: La Banya Edicions

Lloc i any edició: Altafulla, Tarragona, 2023

Nombre de pàgines: 166

NOVETATS EDITORIALS

'Seré el teu mirall'

Lluís Anton Baulenas
Ed. Comanegra

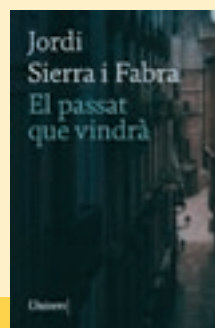
Amb aquesta obra, Baulenas va guanyar recentment el Premi Santa Eulàlia de Novel·la de Barcelona. I la ciutat n'és protagonista. En concret, les anomenades *remuntes* que es van fer per aixecar l'alçada d'edificis modernistes. Anys més tard, en la Barcelona del Fòrum de les Cultures, un arquitecte ric i penedit d'aquells desastres estètics els vol comprar per tirar-los a terra.

'Carta a la reina d'Anglaterra'

Vicenç Pagès Jordà / Empúries

La mort de Vicenç Pagès Jordà ha despertat la necessitat de recuperar la seva obra. El segell Empúries reedita una petita novel·la de l'any 1997 sobre la immortalitat que pot ser un bon portal d'entrada a l'escriptor per a qui encara no el conegui. El protagonista ha travessat tota la història des de l'edat mitjana, ha après que l'avorriment i l'Estat són enemics... i ara escriu a la reina d'Anglaterra.

'El passat que vindrà'

Jordi Sierra i Fabra
Univers

El prolífic Jordi Sierra i Fabra ens porta una novel·la ambientada també a Barcelona, en aquest cas l'any 1943. Als nazis se'ls comença a capgirar la guerra i alguns veuen possibilitats de fer caure el règim de Franco. Hi trobem un afinador de pianos que subsisteix fent classes al fill d'un falangista, la seva família i un abrandat militant del Front Nacional de Catalunya que torna de l'exili.

'Del ring a les trinxeres'

Josep Pons Serra
Fed. Catalana de Boxa

Una federació de boxa editant llibres? Doncs sí. Aquesta edició commemora el seu centenari, i amb motiu d'això s'ha dut a terme un exhaustiu treball de recerca sobre els boxejadors catalans que van participar a la Guerra Civil lluitant contra el feixisme. Se n'han trobat més d'un centenar. Barcelona era als anys 30, juntament amb París i Londres, una capital europea de la boxa.

'Aliades'

Txel Feixas
Ara Llibres

Un llibre oportú en la setmana del Dia de la Dona. La corresponsal de TV3 a l'Orient Mitjà ens explica les històries d'un modest equip de bàsquet. El formaven nenes i naixia al camp de refugiats de Xatila. Amb l'esport les noies van veure que el seu món no es reduïa a casar-se en un matrimoni forçat. Deu anys després de conèixer-les, la periodista mira què ha passat amb les nenes.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

267

 CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

Xevi Pujol Molist

Continuant amb els articles de persones rellevants d'Osona vinculades a la llengua o a la literatura, avui parlarem de Xevi Pujol Molist (Vic, 1984), enginyer de telecomunicacions, graduat en Filologia Catalana i poeta. Amb 17 anys va començar a escriure poesia, però no va ser fins als 23 que s'hi va començar a dedicar "de debò", en paraules seves.

Ha publicat els llibres *El satèl·lit d'una engruna* (Emboscall, 2008), *Mar cendrosa* (Fonoll, 2009), "Treva d'estàtues", dins *Fred de pomes dolces* (amb Maria Rovira i Lastra i Rafel Vilà i Noguera, Viena Edicions, 2011), *Deu sonets seguit de Mirall de foc* (Emboscall, 2014) i *Tremola'ns* (Edicions 3i4, 2022). Amb *Mar cendrosa* (amb Joan Teixidor), el 2008 va guanyar el desè Premi de poesia Joan

Duch per a Joves Escriptors. També ha obtingut el XLIV Premi Joan Teixidor de Poesia i el 46è Premi de Poesia Catalana Josep Maria López-Picó.

Pujol, a més a més, ha estat traductor del poeta letó Zelģis, a més d'haver signat traduccions de poesia dispersa de l'alemany i l'anglès, que han aparegut a revistes com *Reduccions*. Ha traduït a la nostra llengua el llibre *Beasts*, de Krišjānis Zelģis, amb el títol *Bèsties* (Curbet Edicions, 2018).

Es dedica, a més a més, a participar en recitals, converses, espectacles i festivals de poesia. Ha col·laborat amb la revista digital *Núvol*.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

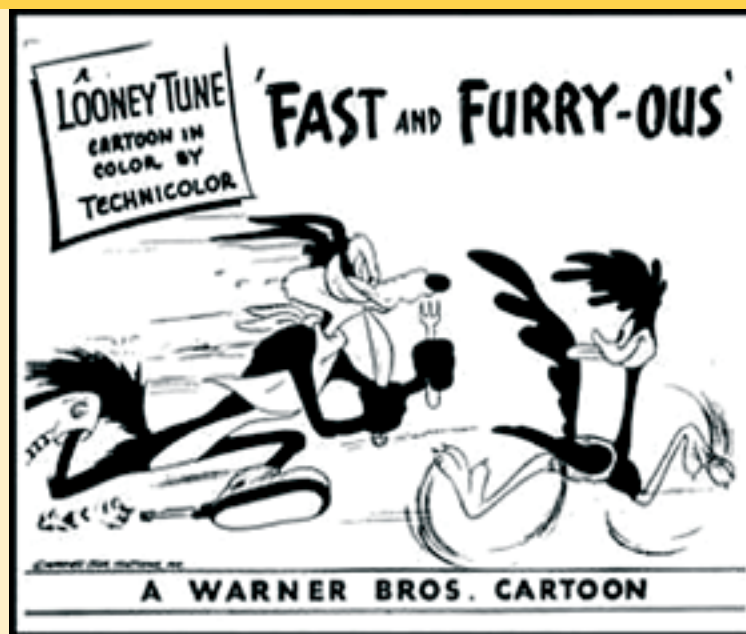
ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

Bip bip

Sovint penso que néixer el 1970 va ser com fer-ho a mig camí d'allò que interpretem com un dels moments més foscos de la història de la humanitat, i la porta a un futur tecnològic que no sabem què ens oferirà, però que mentre hi hagi humans al món continuarà tenint episodis de foscor i tristesa. Tot just tres dècades enrere el centre d'Europa estava governat pel terror. Adolf Hitler i el seu tercer Reich imposaven la bogeria d'unes idees totalitàries, supremacistes, racistes i assassines, fins que el món mitjanament civilitzat no s'hi va oposar seriosament. En canvi, tres dècades endavant internet apareixia en les nostres vides per mostrar-nos que l'evolució era possible, i posteriorment enfonsar-nos de nou en la misèria un cop les grans corporacions i empreses van prendre'n el control. I, de fet, si mirem cap a Ucraïna, ens adonem que tot plegat tampoc està excessivament gaire lluny de la barbàrie de fa vuitanta anys.

Però clar, encara que de vegades m'atribueixo edats inversemblants –per més certes que jo les cregui– en realitat vaig néixer aquell 1970 on Jeff Lynne va crear l'Electric Light Orchestra, Terence Hill i Bud Spencer protagonitzaven *Le llamaban Trinidad*, i el capità de la policia novaiorquesa George Stacy, pare de la bellíssima Gwen, moria accidentalment durant una baralla entre Spider-man i el Doctor Octopus, del còmic del novem-

bre. I en aquella dècada que tot just s'encetava, el món, Catalunya i Ripoll semblaven un lloc considerablement més perillós on viure. Recordo que durant la meva infantesa i joventut s'havien fet alguns espectacles automobilístics al camp de futbol, on les derrapades, les frenades i sobretot els salts entre un trampolí i un altre, amb tot de gent estirada a sota, deixaven la llei que obliga a portar el cinturó de seguretat en una sim-

ple broma de mal gust. També van ser anys en què els espectacles amb humans amb deformitats es passejaven per les fires de la festa major, o en què maltractar el teu fill o la teva mascota al mig del carrer, no tothom ho considerava del tot mal fet.

Potser per escapar una mica de tot plegat, com sovint encara ho faria ara mateix, em recordo davant d'un televisor en blanc i negre, veient com el Roadrunner, conegut entre nosaltres com el Correcaminos, posava a prova la tossuderia del Coiot en uns dels diversos dibuixos animats que ens animaven quan sortíem de col·legi, i que desgraciadament sempre duraven molta menys estona del que jo desitjava. Gràcies a ells, cada vegada que veiem la paraula ACME escrita a qualsevol lloc, ens remet als artefactes que el mamífer utilitzava per fracassar en el seu enèsim intent d'atrapar a l'ocellot malxinat. Bip bip.

Dissabte, 17 de setembre de 1949
Roadrunner debuta a l'episodi *Fast and Furry-ous* de Merrie Melodies

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

THE EAGLES 'Hotel California'

Elektra/Asylum, 1976

The Eagles es van fer famosos a tot el món gràcies al seu cinquè disc, aquest *Hotel California*, un dels més venuts de la història. Hi havia un canvi important: al guitarrista principal i cofundador de la banda, Bernie Leadon, que era qui donava el toc country a The Eagles, el va substituir Joe Walsh, guitarrista rocker que ja tenia un gran prestigi. El resultat va ser que *Hotel California* va sonar molt més a rock pur i dur que no pas a country com fins llavors. La cançó que obre el disc és precisament la llarga –més de sis minuts– “Hotel California”, que tothom en un moment o altre deu haver sentit, amb aquell èpic duel de solos de guitarra i l'esplèndida veu del bateria Don Henley, que és qui canta la majoria de cançons. Durant molts anys s'ha dit que “Hotel California” té una lletra satànica. Ja pots comptar. I els dos temes que segueixen no es queden pas enrere: primer, la també llarga “New Kid

in Town” i tot seguit, la cançó més accelerada de l'àlbum, “Life in the Fast Lane”, amb tres guitarres elèctriques a tot drap. El disc es tanca amb una preciosa balada, “The Last Resort”, que té una part orquestral. En teoria els Eagles encara existeixen, després de moltes baralles i desercions, i alguna mort, com la del pianista, guitarrista i cofundador del grup Glenn Frey ara fa set anys. Però no han gravat cap disc nou des del 2007.

NOTES

Els germans de Michael Jackson actuaran a Catalunya

The Jacksons, el llegendari grup integrat per cinc germans Jackson i la veritable escola del rei del pop Michael Jackson, actuaran aquest estiu a Catalunya. Concretament, seran els grans protagonistes de la nit del 22 de juliol al festival Sons del Món de Roses, en un concert únic aquest estiu a Catalunya. L'espectacle que portaran al festival és un recorregut per les seves cançons més emblemàtiques, tocades en directe i amb tots els passos de ball i vestuaris icònics. Sonaran *hits* mundialment coneguts com *I Want You Back*, *ABC* o *Blame It on the Boogie*, tres de les perles de l'extensa discografia pop, soul, disco i funk de la banda. The Jackson 5, que sense Michael es van rebatejar posteriorment com The Jacksons (per problemes

legals amb el segell Motown, que és el propietari del nom original), estan actius des del anys 70 i són un referent de la història de la música i de l'anomenat so Motown. També se'ls considera uns precursors de les *boy bands*

que van començar a proliferar a finals dels anys 80. L'actuació de The Jacksons, per a la qual ja es poden adquirir entrades, serà un dels plats forts de la 16a edició del festival Sons del Món de Roses, que també ja ha avançat els noms d'Antonio Orozco, que durà l'*Aviónica Tour* a la Costa Brava; Stay Homas i Julieta (actuaran junts la nit del 30 de juliol), i la cantant francesa ZAZ.

EL TEST Mar Pujol

Primer instrument que vas tocar? El violí. Vaig tocar-lo tres anys, però no me'n recordo de res. **Primer grup del qual vas formar part?** 71 i Mig. Era un duet de versions que vam formar amb una amiga del poble (Gislèn Huete). **Primer concert en directe?** A la festa del meu barri. **Primer disc que et vas comprar?** Segurament el de Sandra Monfort. **Quants discos tens?** Uns 15. **Salva'n tres (de discos).** Faneka, Marala i Sandra Monfort. **Grups o músics de capçalera.** Amaia Miranda, Kris Tena, Magalí Datzira, Rita Payés, Pol Batlle, Marala, Faneka, Anna Rossi... **Un concert (com a públic) per recordar.** Rita Payés, Lucia Fumero, Nico Roig i Pol Batlle en concert a la Primitiva, a Lluçà.

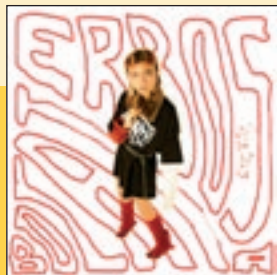
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

THE TYETS
'Èpic solete'

The Tyets s'han convertit en un dels grups més representatius del nou *urban* en català gràcies al seu to desenfadat i a la seva capacitat d'empatitzar amb el públic més jove. Aquesta capacitat de fer amics també la desenvolupen amb artistes com l'espectacular Julieta, amb qui canten *Clar que t'he trobat a faltar*, o amb Mushkaa, amb qui comparteixen *Bomba de fum*. El disc, que té 11 talls, es tanca amb *Èpic solete*, en col·laboració amb Figa Flawas (últims guanyadors del Sona 9), i *Let me Alive*, un reggae en tota regla.

VEN'NUS
'Bocaterrosa'

Valèria N. Saurí és una cantautora de Sabadell de 22 anys que va començar a cantar a l'habitació de casa seva en plena pandèmia. Des d'aleshores no ha parat d'evolucionar i ara publica un primer disc amb 10 peces de pop alternatiu i col·laboracions destacades com les de Meritxell Neddermann, Ferran Palau o Flashy Ice Cream. Una de les cançons més destacades és *Guerra*, on Ven'nus fa referència a diferents artistes que l'inspiren com Raimon, Maria Mercè Marçal o Mercè Rodoreda. Està bé que les generacions joves facin l'esforç de saber d'on venim.

HELENA CAMPS
'Viu'

Arriba una nova veu a tenir en compte en l'escena de la cançó-jazz a casa nostra: Helena Camps. A *Viu*, el seu primer disc, hi conviuen temes propis –tots molt lligats a la natura– amb versions de clàssics del jazz, una bossa nova (“Chovendo na roseira”), un bolero (“Amapola”) i fins i tot “La dansa de la primavera”, de Maria del Mar Bonet. El ventall és molt ampli, fins i tot pot semblar de massa, però la veu càlida, pulcra i impecable de Camps s'encarrega de posar-hi un segell propi i de fer que tot plegat tingui una unitat i un sentit.

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

‘Itadakimasu’

De petit m'agradava escoltar les històries de la Guerra Civil que m'explicaven els meus avis. Els paterns vivien a Gurb i els materns, a sota la cinglera de Tavertet. És curiós perquè tot i que els separava una gran distància les seves vivències estaven carregades de paral·lismes. Més tard, els meus pares també em parlaven de com havien viscut els primers anys de la seva vida en ple conflicte i sobretot de les penúries que els va suposar viure els anys de la postguerra. Vivien a pagès i havien de ser enginyosos perquè els passavolants i captaires no els prenguessin el poc menjar que podien cultivar, ja que passar fam en aquella època estava a l'ordre del dia. Recordo l'anècdota de les patates, ells en deien trumfes, que havien de submergir dins la bassa per evitar que les hi robessin, o les barres de pa que

la meua iaia havia d'amagar-se sota la roba per no fer mal d'ulls en dies d'escassetat quan venia a la ciutat. Venir el dissabte a mercat a Vic des de Tavertet, a peu i travessant la Vall de Sau quan encara no hi havia el pantà, li suposava al meu avi sortir molt abans que sortís el sol i tornar quan ja fosquejava. El valor que tenia aconseguir una poma o una rajola de xocolata en aquell temps no tenia res a veure amb el que ens suposa veure-ho ara dins la nostra nevera. A més a més, els embotits o el millor menjar s'havia de reservar per quan hi havia visites, i els àpats decents es restringien a la festa major o al dia de la matança del porc, que és quan es reunia tota la família.

Tot i així, sempre m'explicaven que un cop asseguts a taula i abans de començar a menjar, independentment del que hi hagués al plat, era costum dedicar unes paraules d'agraïment pels aliments rebuts i donar valor a tot l'esforç que suposava obtenir-los. És curiós perquè aquesta petita cerimònia s'ha tornat a incorporar a la meua família i a més fa pocs dies vaig descobrir que al Japó tenen una paraula que la defineix en tota la seva amplitud. Aquesta paraula és *itadakimasu* i la pronuncia cada persona abans de començar a menjar per mostrar el seu agraïment a totes les persones implicades en l'elaboració de l'aliment i també als ingredients que el formen.

Ben mirat, és una de les moltes formes que tenim per prendre consciència, estar presents i donar valor a una de les coses quotidianes que tot i ser vitals per la nostra existència no li dediquem l'atenció que es mereix. Un simple tall de pastanaga a la nostra amanida implica que algú ha aconseguit una llavor, l'ha sembrada, regada, arrencada del terra, netejada, transportada i posada a la nostra disposició perquè pugui donar color al nostre plat i vitamines al nostre cos.

Tant de bo arribi el dia que pugui tornar a destapar i arreglar l'hort que els meus pares van cuidar durant tota la seva vida. Segur que cultivar-se les seves pròpies verdures no era la via més fàcil i còmoda, però ben segur que era la més encertada. Bon profit.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 10-03-2023 al 16-03-2023

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Amb diversos planetes a Casa XII et fas preguntes i et plantejes qüestions vitals importants. Si tens una relació sentimental i no hi estàs còmode, voldràs alliberar-te'n.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Vas recuperant la fe en tu mateix i no dubtes del que sents. Al sector laboral pots viure algunes lluites de poder i per estar mínimament tranquil hauràs d'apartar-te'n.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Amb Saturn a Casa X vas definint millor els objectius professionals, però també és un temps de més obligacions que beneficis. Possible viatge en companyia d'un amic o amiga.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Alguns estris de casa ja no funcionen i toca anar a comprar per renovar-los. Vols posar punt final a una interacció sentimental, familiar o amistosa i encara no saps com.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Pots sentir-te dividit entre la raó i la part més sensible. Si has de prendre decisions importants, valora-ho tot en conjunt i evita les posicions parcials o subjectives.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Mercuri en aspecte amb Urà afavoreix la intuïció i la capacitat de maniobra davant els problemes. Amb Saturn a Casa VII una relació sentimental es pot tornar més estable.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

El sector laboral demana una ullada sincera i si les coses no van com t'agradaria potser cal prendre mesures i cercar alternatives, perquè la situació no canviarà sola.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Una obligació amb els fills no pot esperar més. En l'amor, entres a una etapa de voler més compromís i potser matrimoni o bé serà la parella la que voldrà fer el pas.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Si has pensat a comprar un habitatge, comences a moure'n els fils. Pots haver d'ajudar o fer-te càrrec d'una persona de la família. En aquest moment prefereixes la solitud.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Saturn a Peixos obre una etapa de tres anys de duració en la qual augmentarà la teua adaptabilitat. Si tens problemes emocionals, hauràs de fer-te'n responsable i tractar-los.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

T'interessa la part misteriosa i mística de la vida i compres alguns llibres o t'apuntes a una conferència. Canvis dins de l'àmbit familiar, amb algú que n'entra o surt.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Algú proper, potser de la família, no t'està posant les coses fàcils. No entris en provocacions i posahi distància. Fas alguns canvis en la teua imatge i et sents millor.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

RENDA BÀSICA UNIVERSAL AL CALAIX

La renda bàsica universal s'ha convertit en un dels grans debats econòmics dels últims anys. L'efecte que tindria sobre la població que cada habitant rebés una quantitat determinada de diners simplement per existir és motiu de controvèrsia. Una controvèrsia purament teòrica si aquesta renda bàsica universal no es posa a prova. El govern català tenia en cartera un projecte per fer un mínim assaig, mínim perquè afectava 5.000 persones, que tot apunta que quedarà en el calaix a conseqüència de la tramitació parlamentària dels pressupostos. La setmana passada, els vots dels principals partits de l'oposició (PSC i Junts) i de la dreta més dreta (Ciutadans, PP i Vox) van tallar el recorregut de l'experiència pilot.

És cert que els resultats d'aquesta prova pilot tampoc no haurien estat del tot conclouents. Però s'estava fent un primer pas perquè el debat no es limités a una discussió entre acadèmics. El que pretenia el govern era posar a la butxaca d'un grup de 5.000 ciutadans escollits aleatòriament 800 euros al mes (i 300 d'addicionals per cada fill menor). Amb la prova es pretenien calibrar efectes sobre la

voluntat de conservar la feina si el beneficiat en tenia o de buscar-ne si estava a

encara que les coses vagin mal dades laboralment.

No és un experiment gaire diferent del que es va fer a Finlàndia fa uns cinc anys. En una primera fase es va poder constatar que disposar dels diners que l'Estat posava a la butxaca dels ciutadans (en aquell cas, 580 euros) no afectava ni per bé ni per mal la predisposició dels beneficiaris per buscar feina. En canvi, es van poder detectar millores emocionals. Arribat el moment de passar a una segona fase amb més població beneficiària, el govern va decidir que no es faria. A Catalunya, no ho ha decidit el govern. Ho ha decidit una oposició amb força ganes de fer la guitza al govern.

Per damunt de consideracions polítiques, que és bo deixar a qui sàpiga de política, la renda bàsica universal és, actualment, més una teoria que una pràctica. Només determinats països tenen alguna cosa que s'hi pugui assemblar, tot i que no arriba a ser una renda universal, perquè no s'estén a la totalitat de la població. Als Estats Units, a l'estat d'Alaska, hi ha alguna prestació que s'hi assembla, en el sentit que arriba a tota la població. Però la quantia, uns 2.000 dòlars a l'any, tampoc permet arribar a grans conclusions.

Sense grans experiències prèvies, però amb força simulacions de quines implicacions tindria l'aplicació, Catalunya volia passar de la teoria a la pràctica. Primer, amb una prova a petita escala, que és una manera prudent d'afrontar la qüestió. I el moment semblava oportú. El debat és viu perquè les desigualtats socials són evidents (i creixents, com denuncien els estudis que indiquen que la distància entre els més rics i els més pobres s'eixampla), hi ha moltes persones en risc d'exclusió social, fins i tot encara que estiguin treballant, i la irrupció de les noves tecnologies substitueix un contingent creixent de treballadors en perill, per tant, de quedar sense feina i sense ingressos. Una renda universal no resoldria aquests problemes, però com a mínim en reduiria la intensitat.

Sobre el paper, tot són avantatges. Però també hi ha aspectes que fan que la proposta susciți dubtes. Sobretot perquè els diners necessaris per poder

pagar aquesta prestació universal que cobraria des d'un ciutadà sense ingressos fins a un multimilionari són ingents. Fa quatre anys, els professors Oriol Amat i Xavier Ferràs van fer el càlcul del cost si el que es pagava eren 664 euros a cada adult i 133 a cada menor: 52.000 milions d'euros. Un 22% del PIB català (uns 230.000 milions). Més que el pressupost de la Generalitat, de 41.000 milions. Clar que caldria un canvi radical en el sistema fiscal (en el qual, per cert, el govern català no té totes les competències), amb un fort increment dels ingressos en aquesta matèria. També una reducció de despeses burocràtiques, perquè moltes de les prestacions que ara s'han de tramitar serien innecessàries perquè, en part, la renda universal les suprimiria. Fetes les sumes, les restes i altres fórmules d'economistes, el cost net s'avalua en l'encara elevada xifra de 7.700 milions d'euros, aproximadament el cost global del sistema públic d'educació del país.

El cost és elevadíssim i, per tant, la prudència hauria de ser la primera guia a l'hora de parlar d'una renda mínima universal –dineros a la butxaca dels ciutadans sense preguntar–. Una invitació als contraris per posar la bena abans de la ferida i alertar de la possibilitat que aquesta renda fos una invitació a deixar de treballar, de la gran factura fiscal que comportaria i d'uns efectes econòmics incontrolables. Però també un motiu per pensar sobre els passos que es farien per eliminar la pobresa, sobre l'incentiu que suposa per canviar de feina o llançar-se a aventures emprenedores, conscients que hi ha un risc menor de caure en la ruïna que motiven els defensors de la causa. Per més que encara s'hagi d'entrar en molts altres interrogants (quina factura fiscal s'hauria de pagar i qui carregaria amb la responsabilitat de pagar la festa, qui hi tindria dret, si només els nascuts a Catalunya, si també els que han vingut de fora i tantes altres), el que pretenia fer el govern català no era implantar la renda universal, sinó començar a respondre algunes de les preguntes. Impulsar una prova pilot era, segurament, un posicionament polític, però impedir que es posi a prova ho és tant o més.

l'atur, o sobre l'estat emocional que comporta la tranquil·litat que, com a mínim, hi haurà un ingrés a final de mes

INDICADORS

Baixen els desnonaments

Catalunya va tancar l'any 2022 amb 3.136 execucions hipotecàries sobre habitatges, un 16,1% menys que l'exercici anterior, segons dades provisionals de l'Institut Nacional d'Estadística (INE). Al conjunt de l'Estat el nombre d'execucions hipotecàries també va baixar en termes interanuals, un 18,6%. A Catalunya, destaca que el nombre de procediments es va disparar entre octubre i desembre.

Més exportació de vehicles

Les exportacions de vehicles fabricats a l'Estat van incrementar-se un 2,8% el 2022, fins a sumar un valor total de 35.164 milions d'euros. Segons ha informat la patronal sectorial Anfac, aquest creixement s'ha produït en un context de major producció de cotxes gràcies a la millora en els *colls d'ampolla* que afectaven el comerç internacional. Europa es manté com a principal mercat.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'The Triangle of Sadness'

De Ruben Östlund

En aquesta sàtira de gran recorregut s'intercanvien estigmes, se suspenen prejudicis i se subverteixen convencions tan excèntricament i displicentment que l'únic que pots fer és entregar-te a la rauxa, que és de primera. La cinta es divideix en tres parts: la primera ens presenta la parella protagonista, la segona passa en un iot ple de milionaris i la tercera, en una illa. Els diners són el centre de tot, però a cada capítol la relació entre els personatges i el concepte dels diners és diferent i el seu comportament s'hi adapta constitutivament.

Podria dir-se que Östlund despulla a cops de trauma els seus personatges de totes les seguretats que el sistema capitalista els havia donat, retornant-los a l'origen de l'economia, un estat natural en què els que semblaven els amos del món són poca cosa més que uns humans amb pocs recursos. Aquest viatge és hilarant i ferotge: no s'amaga de res i ben fet que fa; no s'accepten bonismes quan parlem del capital.

Östlund genera una estructura seqüencial temporalment irregular: les escenes s'allarguen fins a un final brusc imprevisible o s'esbotzen abans que pugui passar realment res. El seu llenguatge distorsiona el temps al seu gust i capritxosament, sem-

pre a favor de l'absurd que la història, els personatges i la mateixa posada en escena poden oferir. El valor moral que està en joc en un moment determinat pot decaure a favor d'una estupidesa humana de força major per llavors tornar a aparèixer amb més tonalitats. Tampoc pot obviar-se el poder màgic, metafòric i premonitori d'alguns plans, que en la seva heteronímia poden ser alhora gamberros i conspicus.

Tot i que he mencionat una parella protagonista (són els qui lliguen l'argument), es tracta d'una obra coral, on cadascú retrata unes quantes idees i conceptes, majoritàriament emprats per burgesos i persones de classe alta que, òbviament, seran rebatuts i posats en dubte per la pluralitat de l'entorn i les problemàtiques que desencadenen els seus conflictes.

La crítica social, doncs, és implícita, però el valor real del film no es troba en la seva denúncia, sinó en la reflexió que és capaç d'exposar sense perdre la seva idiosincràtica energia. La gràcia no és que uns milionaris vegin que els seus diners acaben per no servir de res, sinó en com s'acaben comportant davant aquest fet. Sobretot en el cas del qui diu que no li importen els diners, però que sempre acaba sent dependent —emocional i material— de qui el proveeixi.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Barcelona Art Orchestra s'uneix a Joma a 'Osmosi'

'Osmosi'. Barcelona Art Orchestra + Joma. Teatre Auditori de Granollers. Dissabte, 11 de març, 20h.

El dibuixant Joma i el compositor Lluís Vidal proposen la creació d'un poema visual en vuit moviments i un epíleg amb la tècnica del dibuix en transformació. També la composició d'una obra per a *big band* a partir de les imatges proposades per ser interpretades en directe simultàniament a la projecció dels vuit clips resultants.

Al ritme de Duke Ellington

'Els colors de Duke Ellington'. Sala Ramon Montanya de L'Atlàntida, Vic. Diumenge, 12 de març, 18.00h.

Cascaí Teatre i Girona Jazz Project presenten un espectacle on teatre i música s'uneixen per acostar el món del jazz a tots els públics, de la mà d'un dels grans compositors, directors i intèrprets de la història del jazz, Duke Ellington.

CINECLUB

CINECLUB VIC
14 de març - 20h
Espai ETC

'Pacifiction'

França-Catalunya, 2022. Dir.: Albert Serra. VO en francès amb subtítols en català. A Tahití, a la Polinèsia francesa, hi trobem l'alt comissari de la República, un home calculador de maneres impecables. Tant en les recepcions oficials com en els establiments il·legals, sempre pren el pols a una població que sembla a punt de començar una rebel·lió. I més encara quan corre el rumor que ha arribat un submarí a la zona, la qual cosa podria anunciar la represa dels assaigs nuclears. Podem definir *Pacifiction* com un *thriller* crepuscular rodat amb una hipnòtica i enlluernadora estètica en paratges exòtics. També com una crítica satírica a la crisi nuclear. Compta amb una excel·lent interpretació del seu protagonista, un enigmàtic i fascinant personatge a través del qual transita tota la pel·lícula.

AC GRANOLLERS
Divendres 10 - 19h
Dissabte 11 - 18h - 20.30h
Diumenge 12 - 19h
Dilluns 13 - 20h
Cinema Edison

'As Bestas'

Espanya, 2022. Dir.: Rodrigo Sorogoyen. *Thriller*, drama, vida rural. Antoine i Olga són una parella francesa que es va instal·lar fa temps en un llogaret de l'interior de Galícia. Allò els agrada, tenen una gran extensió de terreny on cultiven verdures i tenen il·lusió per prosperar-hi. Pretenen revaloritzar la zona per als turistes, per la qual cosa Antoine es dedica pel seu compte a arreglar cases abandonades. Porten una vida tranquil·la, tot i que la seva convivència amb la gent no és tan idíl·lica com desitjarien. Un conflicte amb els veïns, relacionat amb l'oferta per instal·lar a la comarca molins d'energia eòlica, fa que la tensió creixi a l'aldea fins a atènyer un punt de no retorn.

EUFÒRIA

3

LA TORNARÀS A SENTIR
TORNA EUFÒRIA

CADA DIVENDRES
A LES 22.05

SEGUEIX-NOS